

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Štátna ochrana prírody Slovenskej republiky**, Tajovského 28B, Banská Bystrica, zastúpeného *JUDr. Martinom Dianiškom, advokátom so sídlom Kukučínova 24, Banská Bystrica* proti žalovanému: **Krajský lesný úrad v Banskej Bystrici**, Námestie Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 2010/00467 a č. 2010/00433, oboch zo dňa 19.11.2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 S/4/2011-91 zo dňa 30. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 S/4/2011-91 zo dňa 30. marca 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobný návrh žalobcu, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný v odvolacom konaní potvrdil rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Revúcej č. 257/2010-7 zo dňa 30.8.2010, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 2.000 € a to v oboch prípadoch podľa § 64 písm. c) zákona o lesoch za nesplnenie povinností a opatrení na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s 5. stupňom ochrany podľa ust. § 28 ods. 3 zákona o lesoch, v ktorých nebola povolená výnimka orgánu štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vykonanie náhodnej ťažby v príslušných ochranných pásmach. Krajský súd takto rozhodol, keď dospel k záveru, že žalobné dôvody žalobcu nekorešponujú dôvodom uvedeným v odvolaní proti rozhodnutiam prvostupňového správneho orgánu a v dôsledku tejto skutočnosti potom preskúmovacie konanie nemôže nahrádzať inštitút odvolacieho konania ako nevyhnutného predpokladu na podanie žaloby podľa V. časti hlavy II. O.s.p. I napriek tejto skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že tvrdenie žalobcu, že nedošlo k porušeniu § 28 ods. 3 zákona o lesoch, nezodpovedá zistenému skutkovému stavu. Krajský úrad životného prostredia v Banskej Bystrici nevydal súhlas na vykonanie náhodnej ťažby v chránených oblastiach s 5. stupňom ochrany prírody a preto povinnosť na vykonanie ochranných opatrení v ochranných pásmach v zmysle § 28 ods. 3 zákona o lesoch prešla zo zákona na žalobcu.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel a priznal mu náhradu trov konania. Poukázal na citáciu ust. § 249 ods. 2 a § 250i ods. 3 O.s.p. a uviedol, že z týchto ustanovení zákona žiadnym spôsobom nevyplývajú obmedzenia revíznej žiadosti žalobcu uvedenej v žalobe samotnej, z ktorých by vyplývalo, že „predmetom súdneho prieskumu môžu byť len tie námietky vznesené v žalobe, ktoré už boli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správnych orgánov“. V opačnom prípade by potom nemohol byť naplnený účel, ktorý zákonodarca sledoval pri umožnení súdneho prieskumu. Poukázal i na znenie ust. § 250j ods. 1 O.s.p. a že ani zák. č. 71/1967 Zb. neustanovuje žalobcovi žiadne konkrétne obsahové náležitosti odvolania podaného proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa a tiež, že

v zmysle ust. § 59 ods. 1 správneho poriadku „odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu“. Podľa žalobcu je preto právny názor krajského súdu nesprávny a vo vzťahu k žalobcovi došlo tým k odmietnutiu spravodlivosti. Judikatúra súdov, z ktorej vychádza právny názor krajského súdu je dnes už viac-menej prekonaná a podľa súčasnej rozhodovacej praxe je zásadne prípustné uplatniť v správnej žalobe aj právne námietky, ktoré neboli vznesené v správnom odvolacom konaní (Občiansky súdny poriadok, komentár, Števček/Ficová a kolektív, Nakladateľství C.H.Beck, 2009, str. 750). Podľa žalobcu sa mal preto krajský súd zaoberať všetkými argumentmi žalobcu uvedenými v žalobe a potom by bol dospel k záveru, že žalobca neporušil ust. § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z. z. o lesoch. Taktiež by krajský súd podľa žalobcu zistil, že rozhodnutia správnych orgánov sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a v tejto súvislosti poukázal na znenie ust. § 250i ods. 1 O.s.p. Navyše, žalobca má v zmysle ust. § 28 ods. 3 zákona o lesoch povinnosť zabezpečiť vykonanie potrebných opatrení a nemá zákonnú povinnosť tieto opatrenia vykonať. Príslušné opatrenia zákon o lesoch v uvedenom ustanovení žiadnym spôsobom nekonkretizuje a že nie je povinnosťou žalobcu zabezpečiť vykonanie opatrení na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s 5. stupňom ochrany tak, aby toto nevyhnutne predchádzalo samotnému fyzickému vykonaniu týchto opatrení žalobcom, dodávateľom alebo inými osobami. Navyše všetky opatrenia, ktoré sa mali do času vydania napádaných prvostupňových rozhodnutí správnych orgánov vykonať, boli vykonané riadne a včas a rovnako boli dodržané všetky agrotechnické termíny v ochranných pásmach, tak ako to konštatuje vo svojom vyjadrení zo dňa 23.6.2010 Správa NP Muránska planina. Taktiež krajský súd sa nezaoberal argumentmi žalobcu, že rozhodnutie správneho orgánu je v rozpore s ust. § 47 ods. 3 správneho poriadku. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu sa vyskytujú rozpory, ktoré žalovaný neodstránil a tieto rozpory neskúmal ani krajský súd hoci boli uvedené v žalobe. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR č. k. 5Sžf/19/2009.

Žalovaný správny orgán sa k odvolaniu žalobcu vyjadril a dospel k záveru, že dôvody žalobcu uvedené v odvolaní sú neopodstatnené a zavádzajúce a žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. apríla 2012 podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podanej žaloby posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a s ohľadom na námietku žalobcu ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či konanie o správnom delikte bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Podľa § 28 ods. 3 zák. č. 326/2005 Z. z. o lesoch opatrenia na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s 5. stupňom ochrany, v ktorých nebola povolená výnimka orgánov štátnej správy ochrany prírody a krajiny na vykonanie náhodnej ťažby, zabezpečí v ochranných pásmach územie s 5. stupňom ochrany organizácia ochrany prírody a krajiny. Vlastník, správca a obhospodarovateľ lesa je povinný strpieť vykonanie týchto opatrení.

Z pripojeného administratívneho spisu a z dôkazov v ňom zhromaždených vyplýva a medzi účastníkmi konania je nesporné, že Krajský úrad životného prostredia v Banskej Bystrici nevydal súhlas na vykonanie náhodnej ťažby v chránených oblastiach s 5. stupňom ochrany prírody.

Z uvedeného dôvodu i podľa názoru Najvyššieho súdu SR preto povinnosť na vykonanie ochranných opatrení v ochranných pásmach územia s 5. stupňom ochrany v zmysle ust. § 28 ods. 3 zák. o lesoch, prešla skutočne na žalobcu.

Odvolačný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v danom prípade neobstojí námietka žalobcu, že zákon č. 326/2005 Z. z. o lesoch príslušné opatrenia na zabránenie šírenia a premnoženia škodcov z chránených území s 5. stupňom ochrany z hľadiska zodpovednosti žalobcu nekonkretizuje, pretože zodpovednosť žalobcu je v danom prípade objektívneho charakteru a nastupuje priamo zo zákona vo vzťahu k žalobcovi v zmysle ust. § 28 ods. 3 zákona o lesoch v prípade, keď nebola orgánom štátnej správy ochrany prírody a krajiny povolená výnimka na vykonanie náhodnej ťažby (v danom prípade Krajským úradom životného prostredia v Banskej Bystrici).

Pokiaľ sa žalobca v konaní pred správnym orgánom bránil okrem iného i tým, že vyvíjal maximálne úsilie a napriek tomu systém financovania a s ním spojené legislatívne pozadie mu neumožňovali v reálnom čase zabezpečiť efektívne a účinné opatrenia, tak sú to určité dôvody, ktoré však bolo možné zohľadniť z hľadiska správneho uváženia v rozhodovacej činnosti správneho orgánu pri výške uloženej sankcie, avšak nemôžu byť z hľadiska zákonnej úpravy (§ 28 ods. 3, § 64 písm. c/ v spojení s § 65 ods. 1 zák. č. 326/2005 Z. z. o lesoch) dôvodom pre absolútne zbavenie sa zodpovednosti žalobcu za príslušný správny delikt, ale nanajvýš môžu byť podnetom žalobcu pre príslušný ústredný orgán štátnej správy za účelom skvalitnenia príslušných činností na úseku lesného hospodárstva ako i ochrany životného prostredia de lege ferenda.

Žalobca si i podľa názoru odvolacieho súdu túto svoju objektívnu zodpovednosť v danom prípade uvedomoval a tieto skutočnosti vyplývajú z príslušných zápisníc z ústneho pojednávania zo dňa 23.6.2010 pred Obvodným lesným úradom v Revúcej a zo dňa 7.6.2010 pred Obvodným lesným úradom v Brezne.

Taktiež neobstojí ani obrana žalobcu, že rozhodnutia správnych orgánov sú nepreskúmateľné a nezrozumiteľné. Odvolací súd totiž podrobil prieskumu príslušné

rozhodnutia správnych orgánov pričom zistil, že rozhodnutia správnych orgánov vydané v inštančnom postupe spĺňajú náležitosti ust. § 47 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a z výrokových častí tiež vyplýva konkretizácia príslušných správnych deliktov.

Taktiež i výška pokuty vzhľadom na zistený skutkový stav a jeho okolnosti bola podľa názoru Najvyššieho súdu SR uložená v súlade s ust. § 65 ods. 1 zákona o lesoch na spodnej hranici jej výšky.

Odvolačí súd sa taktiež stotožňuje s argumentáciou krajského súdu, keď dôvodil, že žalobné dôvody nekorešponujú s dôvodmi uvedenými v odvolaní proti rozhodnutiam správnych orgánov prvého stupňa. Napriek tomu táto argumentácia nemohla a ani vzhľadom na zistený skutkový stav veci nemala zákonný dopad na príslušné rozhodnutia správnych orgánov z hľadiska ich zákonnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 18. apríla 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth